

274.

VOORLOOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPORTEURS over het ontwerp van wet betreffende
het algemeen verbindend en onverbindend verklaren van
bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten.

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot de volgende opmerkingen.

Vele leden spraken hunne voldoening uit over de indiening van dit wetsontwerp en konden zich geheel vereenigen met de motiveering, door de Regeering daarvoor in de Memorie van Toelichting gegeven. Met name betuigden zij hunne instemming met de, in het ontwerp tot uiting gekomen, gewijzigde opvatting van den Minister van Sociale Zaken ten aanzien van de mogelijkheid tot verbindendverklaring van bepalingen, welke op de loonen betrekking hebben. Zonder deze mogelijkheid toch zou het wetsontwerp voor de hier aan het woord zijnde leden, zoo niet geheel, dan toch voor een belangrijk deel, zijne beteekenis hebben gemist.

Dat de bedrijfsraden bij deze materie zijn ingeschakeld, begroetten zij met ingenomenheid, terwijl zij wijders toejuichten dat, als vrucht van het gemeen overleg tusschen de Regeering en de Tweede Kamer der Staten-Generaal, in het ontwerp verschillende wijzigingen zijn aangebracht, die het naar hunne meening in belangrijke mate hebben verbeterd en aan het te bereiken doel meer dienstbaar gemaakt. Zij spraken evenwel den wensch uit, dat de verbindendverklaring met voorzichtigheid zou worden gehanteerd, o. a. opdat de loonen niet beneden een toelaatbaar peil zouden dalen.

Verscheidene leden betreurden het, dat het tot 1936 moest duren, aler eene publiekrechtelijke regeling van de collectieve arbeidsovereenkomst bij de Staten-Generaal aanhangig werd gemaakt. Zij betoogden, dat reeds spoedig na de totstandkoming van de wet op het arbeidscontract in 1907 de behoefte werd gevoeld aan eene wettelijke regeling van de verbindendverklaring van het collectieve contract. Zij herinnerden voorts aan het reeds in de Memorie van Toelichting vermelde rapport der Commissie-DRUCKER in 1911 te dezer zake, aan de adressen uit werkgeverskringen in 1923 tot den Hoogen Raad van Arbeid gericht, aan het door dat college in 1923 uitgebrachte prae-advies en het in 1925 verschenen voorontwerp-AALBERSE. Ten slotte werd in de Troonrede van 1929 de indiening van een wetsontwerp, regelende de onderhavige materie, aangekondigd.

Daarnevens is, zoo gingen deze leden verder, welhaast telkenjare van de Staten-Generaal uit en vanwege belanghebbenden op eene wettelijke regeling aangedrongen, zoodat mag worden aangenomen, dat thans aan de totstandkoming van deze wet geene hinderpalen meer in den weg zullen staan.

Eenige leden verklaarden zich minder ingenomen met de indiening van dit wetsontwerp.

Volkomen erkennende den goeden invloed, die de collectieve arbeidsovereenkomsten op de verhoudingen tusschen werkgevers en werknemers hebben gehad, schreven zij dien voornamelijk toe aan het feit, dat deze overeenkomsten slechts vrijwillig konden worden gesloten, zoodat dus rekening moest worden gehouden met hetgeen wezenlijk bereikbaar was.

Nu de bepalingen dezer arbeidsovereenkomsten verbindend kunnen worden verklaard, vreesden deze leden, dat in vele gevallen de rechten der minderheid in het bedrijf zullen worden onderdrukt en dat allerlei regelingen kunnen worden vastgelegd, die op vrijwillige wijze niet tot stand zouden zijn gebracht.

Deze leden betreurden het voorts, dat eene in de Tweede Kamer aangewende poging, om den loonfactor van de verbindendverklaring uit te schakelen, is mislukt. Zij meenden, dat het niet aangaat, de loonen voor bepaalde praestaties over het

geheele land eenvormig vast te stellen en zij spraken als hun oordeel uit, dat dientengevolge het aantal beschutte bedrijven in ons land zal toenemen.

Volgens de meening van deze leden werkte het feit, dat deze overeenkomsten tot nu toe niet verbindend konden worden verklaard, als eene veiligheidsklep en werd daardoor haar schadelijke invloed dikwijls zeer sterk getemperd. Van dit ontwerp, eenmaal wet geworden, duchtten zij verstarring in de bedrijven.

Enkele dezer leden verklaarden in het algemeen weinig te verwachten van pogingen tot samenwerking met publiekrechtelijken inslag, als bij dit wetsontwerp bedoeld. Zoo wezen zij op de indertijd totstandgekomen regeling in het drukkersbedrijf en op de werking van de verplichte arbitrage in den landbouw, waarop ook in de Tweede Kamer de aandacht is gevestigd.

Tegenover dit betoog stelden de eerder aan het woord zijnde leden, dat van eene onderdrukking van eene minderheid geene sprake is, doch meer van de opheffing van eene onderdrukking van de meerderheid. De bedoeling van dit wetsontwerp immers is in hoofdzaak het vrijwillig tot stand komen van collectieve arbeidsovereenkomsten mogelijk te maken en deze te beschermen tegen oneerlijke en onbillijke concurrentie door middel van de arbeidsvoorwaarden. Zelfs indien er van onderdrukking van eene minderheid gesproken zou kunnen worden, dan zou dit beteekenen eene onderdrukking van eene minderheid, welke weinig respect verdient, aangezien zij door hare houding het scheppen van goede toestanden in eenen bedrijfstak in gevaar brengt en eene geleidelijke ontwikkeling tegenhoudt.

Voorts merkten zij op, dat het niet de gewoonte is, de arbeidsloonen in collectieve contracten voor bepaalde praestaties eenvormig voor het geheele land vast te stellen. Hoewel het uit een oogpunt van billijkheid gemotiveerd zou kunnen zijn het loon voor gelijke praestaties op hetzelfde peil te stellen, geschiedt zulks niet en wordt het als regel gedifferentieerd vastgesteld naar verhouding van levensstandaard, enz.

Enkele leden kenschetsten dit wetsontwerp als een voorbeeld van verkeerde ordening. Zij betoogden, dat hier geene sprake is van arbeidsovereenkomsten tusschen werkgevers en arbeiders, doch van contracten tusschen werkgevers en bestuurders van organisaties van werknemers. Deze bestuurders zijn naar hunne meening hier niet te zien als vertrouwensmannen der arbeiders, doch als functionarissen van politieke partijen. Als zoodanig zijn zij te beschouwen als exponenten van den marxistischen klassenstrijd en hun optreden te dezen zal steeds de kiem van nieuwen strijd in zich dragen. Slechts niet-politieke corporaties zouden, zoo gingen deze leden voort, op dit stuk hare taak met goed gevolg kunnen vervullen.

Met verwondering hadden voorts de leden hier aan het woord kennis genomen van de bepaling in art. 2, lid 5, sub c, waarbij van de verbindendverklaring worden uitgesloten bepalingen eener collectieve arbeidsovereenkomst, die ten doel hebben „eene ongelijke behandeling van georganiseerden en ongeorganiseerden teweeg te brengen”. Zij stelden dit voorschrift tegenover de handelwijze der Regeering, die, huns inziens, door het toekennen van lageren steun druk uitoeft op ongeorganiseerde werklouzen, ten einde hen te dwingen zich bij eene organisatie aan te sluiten.

Andere leden weerspraken nadrukkelijk de meening der hiervoor aan het woord zijnde leden, als zouden de bestuurders der vakvereenigingen functionarissen van politieke partijen zijn. Slechts een zeer gering aantal hunner heeft zitting in politieke colleges. Afscheiden hiervan is het lidmaatschap van zulke lichamen geen beletsel om zich bij het voeren van onderhandelingen over arbeidsovereenkomsten alleen te laten leiden door het belang der werknemers en dat der bedrijven, welke belangen geene tegenstelling vormen, doch veeleer parallel loopen.

Dat de marxistische klassenstrijd door dit wetsontwerp en de collectieve arbeidsovereenkomsten wordt bevorderd, achtten de hier aan het woord zijnde leden in strijd met de feiten. De voorstanders „à outrance” van den marxistischen klassenstrijd toch zijn steeds tegenstanders van het collectieve contract geweest en als zoodanig door de practijk in het ongelijk gesteld.

Deze overeenkomsten hebben namelijk het overleg tusschen patroon en arbeider bevorderd, de rust in de bedrijven verzekerd, de verhouding tusschen werkgever en werknemer verbeterd en aldus den klassenstrijd getemperd. Het is, naar de meening der hier aan het woord zijnde leden, meer dan louter toeval, dat de extremistische partijen van links zich, ook in dit geval, wederom bevinden in het gezelschap van de extremistische beweging van rechts.

Ten aanzien van de steunverleening aan ongeorganiseerde werklozen, wenschten deze leden slechts op te merken, dat zij eene bespreking van deze aangelegenheid bij de behandeling van het onderhavige wetsontwerp niet op hare plaats achtten en verwezen ten overvloede naar de meermalen geleverde bestrijding van het wederom te dezer zake gehouden betoog.

Vele leden betreurden het afwijzend standpunt der Regeering tegenover de pogingen tot opneming in het ontwerp van een voldoende contrôle-apparaat op de naleving van verbindend verklaarde bepalingen. Overneming van het amendement-SMEENK c.s. zou, naar de meening van deze leden, te dezer zake bevrediging hebben geschonken, waarbij dan nog ruimte zou zijn geweest voor de vraag, of in voldoende mate contrôle kan worden uitgeoefend. Door het ontbreken van eenen bedrijfsraad in tal van bedrijven toch, zou eene effectieve contrôle ook dan nog niet volledig tot haar recht zijn gekomen.

Vervolgens opperden de hier aan het woord zijnde leden bezwaar tegen de bepaling in het ontwerp, volgens dewelke de verbindendverklaring slechts voor twee jaren kan geschieden. Zij achtten het gewenscht, dat de duur der verbindendverklaring gelijk zou zijn aan dien van het contract. Aangezien nu, indien dit ontwerp tot wet wordt verheven, de Minister de bevoegdheid zal hebben eene verbindendverklaring te allen tijde in te trekken, is er voor beperking van den duur geen reden.

Vele leden hadden er de voorkeur aan gegeven, indien in art. 2, 1ste lid, de z.g. formulering-„AALBERSE" ware opgenomen, aangevuld met de bepaling, dat ook tot verbindendverklaring zou kunnen worden overgegaan, indien het algemeen belang zich daartegen niet verzette. Deze normen achtten deze leden voor het bereiken van het doel van het wetsontwerp beter bruikbaar, terwijl de Overheid daarbij tevens de bevoegdheid zou hebben gehad, daar waar noodig, ook bij afwezigheid van voor eene meerderheid geldende arbeidsvoorwaarden, in bepaalde deelen des lands die voorwaarden op te leggen.

Ook waren deze leden van oordeel, dat het bepaalde in art. 2, lid 5, onder a had kunnen vervallen. Daarmede zou niet zijn uitgesproken, dat beslissingen omtrent twistgedingen verbindend verklaard zouden zijn geworden, maar wel zou dientengevolge voor den Minister eene grootere vrijheid zijn verkregen. Dit zou van te meer betekenis zijn geweest, nu minstens genomen een dubium aanwezig schijnt te zijn omtrent de grondwettelijke toelaatbaarheid van verbindendverklaring van het bindend advies.

Andere leden betoogden, dat de Regeering zich terecht beroept op de bepalingen van de artt. 154, 156 en 157 der Grondwet, welke zich verzetten tegen bindendverklaring van arbitrage.

De bepalingen van het wetsontwerp inzake de onverbindendverklaring vonden van verschillende zijden bestrijding.

In de eerste plaats spraken verscheidene leden de meening uit, dat bepalingen omtrent de mogelijkheid van onverbindendverklaring in dit wetsontwerp gevoeglijk achterwege hadden kunnen blijven. De beantwoording van de vraag immers, of tot verbindendverklaring kan worden overgegaan, houdt niet het minste verband met de bevoegdheid tot onverbindendverklaring.

Wijders keurden deze leden de wijze af, waarop de Regeering deze onverbindendverklaring had weten te bereiken. Uit de uitspraken van den Minister van Sociale Zaken in de Tweede Kamer (*Handelingen* blz. 1990) toch, valt huns inziens af te leiden, dat van dit wetsontwerp gebruik is gemaakt, om de mogelijkheid van onverbindendverklaring te verkrijgen, in dezen zin namelijk, dat bij niet-aanvaarding hiervan het wetsontwerp wellicht zou zijn ingetrokken. Deze methode van wetgeving konden de hier aan het woord zijnde leden niet bewonderen.

Verder zouden zij gaarne vernemen, welk feitelijk en praktisch effect — anders dan een juridisch — de Regeering verwacht van eene onverbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst, of bepalingen er van, nu eene poging, om ook door middel van eene staking, tot herstel van deze bepalingen in individuele contracten te komen, niet als eene onrechtmatige daad wordt beschouwd.

Tevens zouden zij het op prijs stellen te worden ingelicht omtrent de concrete normen en criteria, welke de Regeering voor de onverbindendverklaring meent te moeten aanleggen.

Sommige leden, die de indiening van een wetsontwerp op de verbindendverklaring van collectieve contracten met belangstelling hadden tegemoet gezien, konden het thans in behandeling zijnde ontwerp niet met ingenomenheid begroeten, omdat daarin het element der onverbindendverklaring is opgenomen, hetwelk huns inziens een geheel ander karakter draagt en de ontwikkeling van het instituut der collectieve contracten in gevaar brengt.

Verbindendverklaring toch kan naar hunne meening geacht worden de erkenning te zijn van het in de maatschappij gegroeide recht. Onverbindendverklaring daarentegen is vernietiging van recht. Indien de verbindendverklaring het scheppen van recht beteekende, zou de onverbindendverklaring in den zin van vernietiging van recht nog als eene tegenstelling kunnen worden beschouwd. Nieuw recht scheppen evenwel wil dit wetsontwerp niet, zoo betoogden zij verder, doch slechts bestaand recht erkennen en uitbreiden. Zij achtten het verklaarbaar, dat men voor de verbindendverklaring bepaalde voorwaarden stelt en dat deze verklaring geweigerd kan worden van bepalingen, die men niet in het algemeen belang acht, maar zij achtten niet juist, dat men bepalingen van afgesloten overeenkomsten, waarvoor eene verbindendverklaring niet wordt gevraagd, onverbindend verklaart, dus nietig maakt. Eene ingrijpende bevoegdheid als deze, de vernietiging van bestaand recht, is volgens hen in dit wetsontwerp niet op hare plaats en dient in eene afzonderlijke wet te worden geregeld. De gevolgen, welke kunnen voortvloeien uit vernietiging van bepalingen van bestaande collectieve arbeidsovereenkomsten kunnen van zoodanigen en ver strekkenden aard zijn, dat aanvaarding van de onverbindendverklaring niet mag worden geriskeerd. Zij betreurden het, zich als voorstanders van verbindendverklaring om deze redenen tegen het onderhavige wetsontwerp te moeten verklaren.

Eenige andere leden betreurden ook de mogelijkheid van onverbindendverklaring, die volgens hen geen equivalent is voor de verbindendverklaring en die zich rechtstreeks inlaat met de loonbepalingen.

In tegenstelling met de hiervoor aan het woord geweest zijnde leden, verklaarden eenige andere leden, dat het wetsontwerp voor hen onaannemelijk zou zijn geweest, indien daarin niet de onverbindendverklaring ware opgenomen. Zij achtten deze regeling noodzakelijk, doch spraken daarbij het vertrouwen uit, dat de Regeering de haar gegeven bevoegdheid met omzichtigheid zal hanteeren.

Sommige leden hadden evenmin bezwaar tegen de onverbindendverklaring. Bij elke ordening, aldus deze leden, zal ten slotte de Regeering beslissen. Zoo zal ook de Minister hier moeten beslissen, zoowel welke collectieve arbeidsovereenkomsten onverbindend, als welke voor ieder verbindend moeten zijn, terwijl bij de onverbindendverklaring de Minister tevens niet buiten de loonbepalingen zal kunnen blijven. Ook laat de onverbindendverklaring zich niet meer rechtstreeks in met de loonbepalingen dan de verbindendverklaring, daar in beide gevallen eene groep bij het bedrijf betrokkenen wordt genoopt hoogere of lagere loonen te gaan bedingen.

Voorts is de onverbindendverklaring niet destructiever, daar in beide gevallen een naar het oordeel van den Minister scheef gegroeide toestand wordt rechtgezet. Het zou onjuist zijn de arbeidsvoorwaarden eener collectieve arbeidsovereenkomst wel op te leggen, indien het algemeen belang het eischt, maar die voorwaarden niet op te heffen, als zij tegen het algemeen belang indruischen.

Algemeen verbindend en onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten.

Weder andere leden achtten vooral daarom deze regeling van groot belang, omdat hierdoor wordt voorkomen, dat collectieve overeenkomsten worden gesloten, waarvoor geene verbindendverklaring wordt gevraagd en die bepalingen bevatten, met name in zake de loonen, welke nadeelige gevolgen kunnen hebben.

Aldus vastgesteld den 24sten April 1937.

ANDRIESSEN.
VAN ASCH VAN WIJCK.
NIVARD.
DANZ.
MICHIELS VAN KESSENICH.

274.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORT-
TEURS over het ontwerp van wet betreffende het
algemeen verbindend en onverbindend verklaren van
bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De ondergeteekenden zijn erkentelijk voor de waardeering, door vele leden geuit. Dat het gemeen overleg tusschen de Regeering en de Tweede Kamer der Staten-Generaal goede resultaten heeft opgeleverd en er toe bijgedragen heeft de ontworpen wettelijke regeling meer dienstbaar te maken aan het te bereiken doel, is ook hun opvatting. Tot een spoedige totstandkoming van het wetsontwerp zullen zij gaarne hun medewerking verleen.

Blijkens het Voorloopig Verslag verklaarden eenige leden zich minder ingenomen met de indiening van dit wetsontwerp. Deze leden erkenden den goeden invloed, dien de collectieve arbeidsovereenkomsten op de verhoudingen tusschen werkgevers en werknemers hebben gehad, doch zij schreven dien voornamelijk toe aan het feit, dat deze overeenkomsten slechts vrijwillig konden worden gesloten, zoodat dus rekening moest worden gehouden met hetgeen wezenlijk bereikbaar was. Van de nieuwe wettelijke bepalingen vreesden zij, dat in vele gevallen de rechten der minderheid in het bedrijf zullen worden onderdrukt en dat allerlei regelingen zullen worden vastgelegd, die op vrijwillige wijze niet tot stand zouden zijn gebracht.

Inderdaad wordt bij verbindendverklaring een minderheid in het bedrijf verplicht om bepaalde arbeidsvoorwaarden in acht te nemen, welke eigener beweging door die minderheid wellicht niet zouden zijn aanvaard. De zaak staat echter niet zóó, dat zonder verbindendverklaring een werkgever steeds geheel vrij is om naar eigen goeddunken de arbeidsvoorwaarden vast te stellen. In vele gevallen bestaat voor een werkgever die vrijheid niet en ziet hij zich genoopt, ter beëindiging of voorkoming van een arbeidsconflict, of ook om andere moeilijkheden te ontgaan, een bepaalde arbeidsvoorwaardenregeling te aanvaarden. Vergeleken hiermede, beteekent de nieuwe wettelijke regeling in meer dan één opzicht een verbetering, onder andere, omdat tot verbindendverklaring niet wordt overgegaan alvorens de betreffende bepalingen der collectieve arbeidsovereenkomst door den Minister aan het algemeen belang zijn getoetst. Wat daarvan echter zij, de ondergeteekenden zijn van meening, dat regelingen betreffende loon, arbeidsduur, leerlingwezen, getalsverhoudingen, enz. niet quaesties zijn, die alleen den individueelen werkgever en den individueelen arbeider aangaan, doch zaken zijn, die rechtstreeks invloed hebben op het geheele bedrijf en daarom onderwerp moeten uitmaken van onderlinge beraadslaging en van gemeenschappelijke beslissing. Zijn eenmaal bepaalde arbeidsvoorwaarden door een belangrijke meer-

derheid der bedrijfsgenooten aanvaard en blijken den Minister, bij onderzoek, geen redenen om de verbindendverklaring er van te weigeren, dan mag worden verwacht, dat die arbeidsvoorwaarden over het algemeen passend zullen zijn. Dat alsdan aan werkgevers, die zich van de gemeenschappelijke regeling afzijdig hebben gehouden, niet de vrijheid gelaten wordt om met hun arbeiders overeen te komen wat zij zelf wenschelijk en mogelijk achten, kunnen de ondergeteekenden niet aanmerken als een ernstig bezwaar. Voor zoover hier vrijheidsbeperking plaats vindt, is deze blijkens de ervaring noodzakelijk, ten einde onbillijke concurrentie door middel van de arbeidsvoorwaarden te voorkomen.

Bij uitschakeling van den loonfactor van de verbindendverklaring ware een doeltreffende bescherming van het instituut der collectieve arbeidsovereenkomsten over het algemeen niet wel mogelijk. Echter behoeft niet te worden gevreesd, dat de loonen voor bepaalde praestaties over het geheele land eenvormig zullen worden vastgesteld. De collectieve contracten plegen de betreffende gemeenten in te deelen in een aantal gemeenteklassen, voor elk waarvan afzonderlijke loonen worden vastgesteld, die min of meer aansluiten bij den plaatselijken loonstandaard. Een regeling, welke door het grootste deel van het bedrijf is aanvaard, zal in den regel voldoende differentiatie kennen. Bovendien volgt toepassing van de verbindendverklaring niet automatisch; belanghebbenden krijgen gelegenheid daartegen hun bezwaren in te brengen, terwijl voorts de Hooge Raad van Arbeid ter zake van advies dient.

Dat dit ontwerp, eenmaal wet geworden, tot gevolg zal hebben, dat het aantal beschutte bedrijven in ons land zal toenemen, is den ondergeteekenden niet duidelijk. Gelet op de waarborgen voor een juiste toepassing der verbindendverklaring, op de mogelijkheid van intrekking der verbindendverklaring en zelfs van onverbindendverklaring, zien zij ook geen grond om verstarting in de bedrijven te duchten.

Tegenover de leden, die verklaarden in het algemeen weinig te verwachten van pogingen tot samenwerking met publiekrechtelijken inslag, als bij dit wetsontwerp bedoeld, zij opmerkt, dat de indertijd tot stand gekomen regeling in het drukkersbedrijf en de werking van de verplichte arbitrage in den landbouw niet op één lijn gesteld kunnen worden met de voorgestelde wettelijke regeling, zoodat te dien opzichte bezwaarlijk conclusies te trekken zijn.

Collectieve arbeidsovereenkomsten kunnen, voor zooveel de arbeiders betreft, alleen worden aangegaan door rechtspersoonlijkheid bezittende vereenigingen van arbeiders. De leden, die dit wetsontwerp kenschetsten als een voorbeeld van verkeerde ordening, staan blijkbaar op het standpunt, dat aan de huidige vakvereenigingen van arbeiders zoodanige gebreken kleven, dat collectieve contracten, met haar medewerking tot stand gekomen, niet algemeen verbindend behooren te worden verklaard. Het wil den ondergeteekenden voorkomen, dat de visie van deze leden op de vakvereenigingen weinig overeenstemt met de werkelijkheid; zij kunnen zich geheel aansluiten bij hetgeen door andere leden ter weerlegging van de onjuiste voorstelling is aangevoerd.

Aan verzekerde arbeiders wordt bij werkloosheid een iets hogere uitkeering verstrekt dan aan niet verzekerde arbeiders, zulks in verband met de financieele offers, die eerstgenoemden zich getroost hebben en nog getroosten voor de werklozenkas. In dit verband te spreken van een verschil maken tusschen georganiseerden en ongeorganiseerden, is minder juist en kan tot foutieve conclusies aanleiding geven.

De bezwaren, welke van de zijde der Regeering zijn aangevoerd tegen het amendement-SMEENK, strekkende tot het opdragen van contrôle aan den bedrijfsraad, mogen als bekend worden verondersteld. De wenschelijkheid van contrôle echter erkennend, is toen gezocht naar een andere oplossing, welke in artikel 10 van het wetsontwerp is neergelegd. Daarbij is medegedeeld, dat indien in een bedrijf geen bedrijfsraad bestaat, door organisaties, die bij het collectief contract betrokken zijn en zich benadeeld achten, het verzoek om een onderzoek door de Arbeidsinspectie te doen instellen, kan worden gedaan. De